

**NOTE DE TOPONIMIE PE MARGINEA
DICȚIONARULUI TOPONIMIC AL ROMÂNIEI.
OLTENIA (DTRO), VOL. VI (S-Ț), VOL. VII (U-Z)**

de

Vasile FRĂȚILĂ

Publicarea ultimelor două volume din *Dicționarul toponimic al României. Oltenia* (DTRO), lucrare de importanță națională, realizată sub conducerea regretatului prof. univ. dr. Gheorghe Bolocan, de colective largi de cercetători și de cadre didactice de la Institutul de Lingvistică din București și de la Universitatea din Craiova, apărută la Editura Universitaria din Craiova (vol. VI (S-Ț), 2006, 283 p., vol. VII (U-Z), 2007, 329 p.)¹, ne-a prilejuit propunerea unor etimologii diferite de cele avansate de autorii DTRO².

¹ Redactorii responsabili ai vol. VI: cercet. șt. pr. dr. Ecaterina Mihăilă, prof. univ. dr. Teodor Oancă. Redactori: dr. Ecaterina Mihăilă, dr. Adrian Rezeanu, dr. Maria Dobre, prof. univ. dr. Teodor Oancă, conf. univ. dr. Emilian Bureștea, Galina Simionescu (filolog principal), lect. univ. dr. Adela Stancu. Revizie și etimologii: dr. Ecaterina Mihăilă: *Scafeșești – Scurtulani*; dr. Adrian Rezeanu: *Sabaru – Sburlești, Seaca – Sub (matcă), Sub Dos – Sub Viile Costenilor*; dr. Maria Dobre: *Staicu – Șuvișeni, Sabalia – Șuvoiu*. Redactare și etimologii: dr. Ecaterina Mihăilă: *Tabaci – Tăuzu; Teja – Tezacu, Țancu – Țutuveie*; dr. Adrian Rezeanu: *Tâlfă Mare – Tâtvani, Tia lu Rădulescu – Titula, Toaca de Arie – Totușca Mare*; dr. Maria Dobre: *Traian – Țuțuru*. Consultanț etimologii slave: dr. Virgil Nistorescu (cercet. șt. pr. II). Revizie finală: dr. Ecaterina Mihăilă (S, Ș), prof. univ. dr. Teodor Oancă (T, Ț). Au efectuat anchete de teren și au extras materiale din arhive și biblioteci: Gheorghe Bolocan, Ecaterina Mihăilă, Christian Ionescu, Domnița Tomescu, Maria Dobre, Adrian Rezeanu, Ion Penișoară, Teodor Oancă, Filofteia Modoran, Ion Toma, Emilian N. Bureștea, Radu Sp. Popescu, Ion Moise, Viorica Florea, Anca Fanea, Rodica Suflețel, Ruth Kisch, Heinrich Mantsch.

Redactori responsabili ai vol. VII: cercet. șt. pr. I dr. Ecaterina Mihăilă, prof. univ. dr. Teodor Oancă. Redactori: dr. Ecaterina Mihăilă, dr. Adrian Rezeanu, dr. Maria Dobre, Ion Cîrcea, prof. univ. dr. Domnița Tomescu, prof. univ. dr. Teodor Oancă, conf. univ. dr. Ada Iliescu, lect. univ. dr. Adela Stancu. Transliterare și revizie etimologii: dr. Ecaterina Mihăilă: *Ulița (matcă), Valea Adâncă – Valea Zorleștilor*; dr. Adrian Rezeanu: *U, Vladia – Vuvuru, Z*; dr. Maria Dobre: *Vaca – Valea (matcă), Valica – Vizurei*. Consultanț etimologii slave: dr. Virgil Nistorescu (cercet. șt. pr. II). Revizie finală: Ecaterina Mihăilă (U – V), Teodor Oancă (Z). Au efectuat anchete de teren și au extras

SAGAVĂȚ, numele unui sat, aparținând probabil de comuna Gogoșu, jud. Mehedinți, atestat deja pe la 1392, dar cu mențiuni documentare și în următoarele două secole, între anii 1400 – 1418 și 1594 (DTRO VI 7), este considerat de autorii DTRO de origine antroponimică, derivat de la np. *Sagov* + suf. *-eț*.

Toponimul nostru trebuie să fie identic cu cel discutat de Emil Petrovici (*Toponime sud-slave occidentale în Oltenia*), RS, XII, 1965, p. 11-19, reluat în Petrovici, SDT, p. 255-263), care, după cunoștința lingvistului clujean, apare mai întâi într-un document nedatat al lui Mircea cel Bătrân, probabil la 1399, sub forma *Sagēvecū*. În documentele ulterioare, arată Petrovici, toponimul e scris *Sagavūcī* (1408-1418), *Sagavec* (1424), *Sagavīc* (1439), *Sagavīc* (1464).

În ceea ce privește etimologia lui *Sagēvecū*, aceasta e identică cu cea a toponimelor *Sađavac* de pe teritoriul Iugoslaviei, și anume: un derivat de la subst. *sađa* „funingine”, din care, cu ajutorul suf. *-av-* a rezultat adjectivul *sađav*, f. *sađava*, în toponimie având sensul de „negru (ca funinginea)”. Numele satului dispărut, presupune E. Petrovici, ar fi luat naștere prin transfer de la cel al unui curs de apă, care, la început, se va fi numit **Sađavū potokū* „pârâu(l) negru”, de la care, apoi, prin substantivizarea adjectivului cu suf. *-īcī*, s-a ajuns la **Sađavīcī*.

Toponimul notat *Sagēvecū* este sud-slav occidental. Notarea *e* (și nu *a*) în locul lui *ī* intens se datorează diacului care a scris actul de la 1399, diac care stăpânea foarte bine medio-bulgara și care, prin urmare, era „obișnuit cu forma medio-bulgară *-ecū (-ecī)* a sufixului *-īcī*” (p. 260), pe care l-a adăugat în mod automat și toponimului oltenesc, cum au procedat, de altfel, „toți diecii care au scris documentele din anii următori, unde găsim *-ūcī, -īc, -ūc* pentru *-īcī*. Prin urmare, afirmă Petrovici, în Oltenia a existat în secolele al XIV-lea și al XV-lea (chiar și al XVI-lea – n. n. V. F.) un toponim – dispărut mai târziu – care prezenta tratamentul sud-slav occidental al grupului slav comun **dj*. Aspectul fonetic al acestuia va fi fost *Sađavac, Sađ'avac* (p. 260).

materiale din arhive și biblioteci: Gheorghe Bolocan, Ecaterina Mihăilă, Christian Ionescu, Domnița Tomescu, Maria Dobre, Adrian Rezeanu, Ion Penișoară, Teodor Oancă, Ada Iliescu, Filofteia Modoran, Ion Toma, Emilian N. Bureștea, Radu Sp. Popescu, Ion Moise, Viorica Florea, Anca Fanea, Rodica Suflețel, Ruth Kisch, Heinrich Mantsch.

² Pentru primele patru volume, vezi Vasile Frățilă, *Contribuții de etimologie toponimică. (Pe marginea Dicționarului toponimic al României. Oltenia)*, în SCO, 8, 2003, p. 195-228, iar pentru vol. V O – R, idem, *Note de etimologie toponimică. Pe marginea Dicționarului toponimic al României. Oltenia*, AUT, XLII – XLIII, 2004-2005, p. 185-198.

SĂȘCIOÁRA, numele unui pârâu care străbate hotarul s. Săscioara, c. Zătreni, s. Pleșoiu c. Livezi, jud. Vâlcea, același cu *Săscioara*, *Sășioara*, denumind numele unui deal, apoi al satului și al comunei, este considerat de autorii DTRO VI 26 ca provenind de la top. *Seaca* + suf. *-oara*, cu „modificări fonetice”: Șăscioara > Șăscioară > Sășcioara. Dar *Seaca* + *-oara* ar fi dat cel mult **Săcoara*. Derivarea s-a făcut cu ajutorul suf. dimin. *-ior*, fem. *-ioara*: deci *S(e)aca* > *Săcioara*, apoi prin apropiere de *Șăs* > *Șăscioara* > *Sășcioara*.

SĂRBĂTOÁREA 1. Sat, comuna Bucovăț, jud. Dolj, atestat la 1594 (*piscul*) *Sărbătoarei*. 2. Vale. 3. Comună, după autorii DTRO VI 24 provine din np. *Sărbătoare*.

După M. Homorodean (*Toponime latinești din sudul Olteniei*, CL, XXXIV, 1984, nr. 147-152), oiconimul de mai sus, alături de *Vădastra*, numele unui sat din jud. Olt, situat la 14 km nord-vest de Celei (în Antichitate Sucidava), ar fi de origine latină. *Vădastra* < *vada*, formă de pl. neutru în *-a* a lat. *vadum* (față de pl. rom. *vaduri*) + suf. *-astra* < lat. *-aster*, *-astĕra*. În ceea ce privește oiconimul *Sărbătoarea*, lingvistul clujean arată că în hotarul satului cu acest nume exista un turn roman de observație și semnalizare și care ar fi avut un rol important în sistemul defensiv al valului numit mai târziu *Brazda lui Novac*. La originea numelui satului oltean stă, crede M. Homorodean, forma de Ac. a subst. masc. lat. *servator*, *-is* derivat din verbul *servo*, *-are* „a observa, a pândi”, cu suf. *-tor*, sensul primordial al substantivului latinesc, și, implicit al toponimului **Servatore*, trebuind să fi fost cel de „păzitor, paznic, observator”. Din punct de vedere fonetic, evoluția de la latină la română este normală, de semnalat este însă schimbarea de gen (lat. **Servatore* s. m. a devenit în rom. *Sărbătoare(a)* s. f.), dar astfel de treceri de la un gen la altul au fost obișnuite în epoca de trecere a latinei populare spre limbile romanice. În încheierea discuțiilor despre toponimul oltenesc *Sărbătoarea*, M. Homorodean subliniază: „deși termenul comun *sărbătoare* există în limba română, toponimul în cauză trebuie considerat ca fiind de origine latină și nu românească, întrucât, pe de o parte, sensul pe care el se bazează (cel de «păzitor, paznic, observator») cuvântul românesc nu l-a păstrat, iar, pe de altă parte, pentru că prin acest sens numele discutat se leagă de o realitate proprie Antichității: existența în partea locului a unui turn de observație și semnalizare de construcție romană (turn numit în lat. **servator** la acuz. **servatore**m) (şublin. aut.)” (p. 151).

SCĂDÎȚA, pârâu din hotarul s. c. Berlești, jud. Gorj (DTRO VI 33), pare mai degrabă o notare greșită pentru *Scrădița*, decât o formă cu „modificări fonetice” din *Scrada* + *-ița* (DTRO VI 48). Probabil, hidronimul nostru este același cu cel notat *SCRADA*², pârâu ce trece prin satul Scrada, comuna Berlești – Gj, atestat deja la 1576 și care se explică,

mai degrabă, din *scradă* „numele a două plante care cresc la munte, prin păduri și prin locuri umbroase, și, care, pentru că se mențin verzi și în timpul iernii servesc drept hrană animalelor (*Cares pilosa* și *Festuca drymeia*) (DLR), decât din np. *Scradă* (poreclă), cum dă DTRO VI 48.

SCORÎȘU, loc. s. Soceni, c. Fărcaș – Dj (DTRO VI 47), este explicat din *scoruș* „arbore mic” + suf. *-iș*, prin contragere (sic!), poate cel mult printr-o analiză greșită, spunem noi, *-uș* fiind considerat sufix, atașat la o temă **scor* și, numai după aceea fiind posibil un schimb de sufix *-uș/-iș*. *Scoruș*, în română, provine din *scorușă* „fructul scorușului”, iar *scorușă* < bg. *oskoruša* (DLR).

SECĂTŪRĂ, SECĂTŪRI, o mulțime de locuri care denumesc poieni, fânețe sau terenuri arabile (DTRO VI 51-52), sunt explicate ca provenind de la apelativul *secătură* „loc uscat”, trimiterea făcându-se la DLR, or DLR, s.v. *secătură*, dă următoarele sensuri: „1. (Popular) Loc uscat al unei ape (unde se poate prinde pește). 2. (Învechit și regional) Loc într-o pădure, defrișat și folosit ca pășune sau ca ogor; (popular) curătură, (învechit și regional) seci (1), (regional) laz, runc¹. V. *tăietură*³”.

Prin urmare, cele mai multe, dacă nu toate toponimele de mai sus, indică locuri care cândva au fost împădurite și apoi defrișate.

SECȘOÁRA (*Săcșoára*), numele unei vâlcele din satul Tatomirești, comuna Logrești – Gj este explicat din din top. *Seaca* + suf. dim. *-oara*, or *Seaca* + *-oara* ar fi dat **Secoara*. Toponimul nostru trebuie să fi fost derivat cu suf. *-ușor*, f. *-ușoară*, cu sincopa lui *-u*: cf. *căpșor* (< *cap* + *-ușor*), *lăcșor* (< *lac* + *-ușor*), *săcșor* (< *sac* + *-ușor*), respectiv *cep(u)șoară* (< *ceapă*), *nucșoară* (< *nucă*), *apșoară* (< *apă*), *iepșoară* (< *iapă*), *săpșoară* (< *sapă*) (Pascu, *Sufixe* 166-167).

De notat este că și *TÂMPȘOARA* (DTRO VI 21) este explicat din *Tâmpa* + *-oara*, normal: *Tâmpa* + *-(u)șoara*.

SLĂPNÎȚA, numele unui pârâu din s. Valea Anilor c. Corlățel – Mh., atestat la 1533 (DTRO VI 65), este explicat din scr. *slap* „cascadă” + suf. *-ița*, dar *slap* + *-ița* ar fi dat cel mult **Slăpîța* și nu *Slăpnița*.

Toponimul mehedintean, în cazul că accentul a fost notat corect, presupune derivarea de la un sl. **SLAPNA* < **slapîna* (cf. sloven. *Slopna* – Šmilauer, *Vodopis* 457, top. ceh. *Slopné* – Bezlaj II 196, slov. *Sloпно*, slov. *Slopná* – Šmilauer, *Prírůčka* 163) cu suf. *-ița*. Dacă însă accentul cade pe rădăcină, deci *Slăpnița*, atunci derivarea s-a făcut în slavă și toponimul nostru este de origine slavă veche sau de origine sârbească: *Slapnica* < *slap* (< sl. com. **solpъ*) „cascadă” cu sufixul lărgit *-în-ica*: cf. sloven. *Slapnica*, ceh. *Slapnice* (vezi Šmilauer, *Prírůčka* 167; Udolph, *Studien* 444-449; Duridanov, *Vardar* 278) etc.

SPĂIOÁNE, 1. Deal s. Schitu Topolniței c. Izvoru Bârzii – Mh. 2. Parte de sat în aceeași localitate (DTRO VI 87), este explicat din np.

Spătaru + Ion (sic!). Desigur, toponimul mehedințean este derivat cu suf. -*oń*, fem. -*oańe* (eventual cu depalatalizarea lui -*n*- de la *spăiie* = *spahie* „boier, moșier”. DLR s.v. *spahie*³ îl glosează „om bogat; (mare) proprietar de pământ; (regional) spăiluc”. După ce arată că termenul circulă prin Banat și prin Transilvania, din greșeală, DLR indică drept etimon al cuvântului ucr. (adică ucraineanul) *spahija* în loc scr. (adică de sârbocroatul) *spahija*. Termenul bănățean este înregistrat și de Gămulescu, *Elemente* 188 cu sensul „boier; moșier”, iar, după ALR s.n. III h. 887, același lingvist bucureștean notează și derivatul *spăioańe* „soția boierului”. Pornind de la toponimul mehedințean, putem afirma că aria de răspândire a lui *spăiie* și a lui *spăioańe* a cuprins cândva și vestul Olteniei.

STĂRPĂRU, numele unui deal din s. Runcurel, c. Mătăsari – Gj. (DTRO VI 91), este explicat din *sterpar*, iar acesta derivat din *sterp* „lipsit de vegetație” (informație din anchetă), făcându-se trimiterea la *stărpiniș* „loc sterp” (DELR). Toponimul nostru poate proveni și de la *stărpăr* „păzitor de sterpe”, „cioban care păzește oile sterpe, miorii și berbecii” (DLR), desigur prin intermediul unui nume de persoană (poreclă). De remarcat este trecerea lui *e* la *ă* după grupul consonantic *st*, fenomen comun cu cel specific graiurilor bănățene.

STĂRPĂRÍ, desemnând 1. Pășune pe deal s. Strâmtu, c. Slivilești – Gj. 2. Vale s. Ploștina or. Motru; s.c. Samarinești – Gj. (DTRO VI 91), este explicat de la *stărpărie* „loc sterp, unde nu crește nimic” (DELR). Datorită faptului că toponimul nostru are formă de plural, ni se pare mai potrivită explicația de la *stărpărie* = *sterpărie*, însă cu sensul „loc îngrădit la stână pentru oile sterpe”.

STĂUÍNU, denumind o vâlcea din s. Moflești, Tălpaș, s.c. Fărcaș – Dj (DTRO VI 91), este explicat din *stăuină* „vizuină” (după MDA). Ni se pare puțin ciudat ca numele unei vâlcele care se întinde pe teritoriul a trei sate să provină de la *stăuină* cu sensul dat de DTRO. *Stăuină* este un cuvânt polisemantic și sensurile lui fundamentale au fost „loc pe care au fost așezate stâna și strunga”, „loc cu iarbă bună, plăcută oilor” < lat. **stabulina* „locul pe care s-a ridicat un staul” < lat. *stabulum* + *-ina* (vezi C. Lacea, DR II 265). Aria toponimului *Stăuină* se întinde din sudul Transilvaniei (două locuri: *Stăuină* și *Stăuini* au fost înregistrate de Eugen Tănase din Poiana Sibiului, AUT V 20; de pe valea Secașului Târnavei l-a înregistrat V. Frățilă, AUT X 164-165; de pe valea Târnavelor tot V. Frățilă, AUT XXXIV–XXXV 208) până în Munții Apuseni (G. Giuglea, V. Țâra, AUT IV) și până la Tg. Mureș (Frățilă, SDT 153) și pe valea Hășdății (jud. Cluj) în sudul Carpaților Meridionali, putând fi dus de așa-numiții ungureni. Forma *Stăuin* a fost înregistrată de V. Frățilă, SDT 153 de pe Târnavă Mică.

Înrudit cu toponimele de mai sus este și *STĂURÍNA*, numele unui loc din s. Dâmbova, c. Drăgutești – Gj. (DTRO VI 91), explicat corect din *stăurină* „locul unde stau vitele” (informație din anchetă), un derivat din *staur* + suf. *-ină*, cf. și *stăurie* „țarc sau staul pentru vite” (< *staur* + *-ie*) și *stăuroi* „adăpost pentru animale mici” (< *staur* + *-oi*).

STUDINOVĂȚ, numele unei poieni din s.c. Breznița-Ocol – Mh. (DTRO VI 127), este explicat din top. *Studina* + suf. *-ovăț*. Toponimul nu poate fi format pe teren românesc, ci el trebuie să fie direct slav < **Studinoviči*, mai ales că de la Breznița-Ocol nu este înregistrat niciun toponim *Studina*. Marius Arbănași (*Toponime de origine slavă în subcarpații și podișul Mehedințiului*, SCO, 8, 164) îl consideră tot o formație slavă de sud: *Studinŭ* „rece” + suf. sl. *-ov-* + *-ec* (< sl. *-iči*). Totodată, Arbănași, care a făcut anchete direct pe teren, arată că toponimul nostru poartă accentul pe *i*: *Studínovăț*.

STRENIÁCU, din compusele *STRENIACU AL MARE* și *STRENIACU AL MIC*, denumind craci de munți din hotarul s. Gura Văii, aparținând de mun. Drobeta-Turnu Severin – Mh. (DTRO VI 123), sunt explicate din top. *Streniacu* + determin. adj., fără să fie date lămuriri cu privire la top. **Streniacu* de la care pornesc compusele de mai sus. Acesta trebuie să fie de origine sârbească: cf. *STREDNJAK* < srb. dial. *strednjak* „de mijloc; mijlociu; central”, cf. și top. *STREDNJAK*, numele unei păduri de la Svinița, înregistrat de Tomici, *Onomastica* 466. Pentru asimilarea totală a lui *d* în grupul consonantic *dn*, cf. *vrenic* pentru *vrednic* și *clae*, băn. *clae* < srb. *kladnja*, unde *n* a rezultat din *dn* (Pușcariu, *Limba română* II 127); cf. și *nivrennic* (< *nevrednic*) în Laurenția Dascălu-Jinga, Maria Teodorescu, Anca Ulivi, *Antologie fonetică a limbii române* (coordonator Andrei Avram), București, 1988, p. 451. Având în vedere cele de mai sus, credem că *STRINEÁCU*, deal s. Negrușa c. Cireșu – Mh. și compusul *STRINEACU MIC* (*Steniacu Mic*), deal s. Jidoștița c. Breznița-Ocol – Mh. au aceeași origine sârbească, de data aceasta având loc și închiderea lui *e* neaccentuat la *i*. S-ar putea ca evoluția *e* neaccentuat > *i* să se fi petrecut pe terenul limbii sârbe, cf. *SRINJAK*, numele unei pajiști de la Lupac, explicat de Tomici, *Omomastica* 464 din srb. dialectal *srinjak* < *srednjak*.

STRÉNIA, loc c. Balta – Mh. (DTRO VI 123), este explicat din np. *Strenia* (fără să se spună sursa), iar *SRENICU*, deal s.c. Balta din top. *Strenia*.

Toponimul *STRÉNIA* provine din adj. sârbesc substantivizat *srednji*, f. *srednja* „mijlociu, de mijloc, din mijloc” cu epenteza lui *t* în grupul consonantic *sr* (cf. mai sus *STRENIACU* sau dacosl. *Srěmcī* > rom. *Stremț* „oameni veniți din *Srěmŭ* = Sirmium), *samurastră* < *samura-slă*, rom. *strămurare* (< lat. *stimularia*), *țastru*, *șestru* pentru *țest*, *șest* etc.), iar

STRENICU de la *STRENIA* + suf. *-ik* sau din srb. *strednik* (< *studnji* + *-ik*). Evoluția *dn* > *n* a putut avea loc chiar în sârbă (vezi supra top. *Srinjak* < srb. *srinjak* < *strednjak*).

STUÚ, numele mai multor locuri din județele Dolj și Mehedinți, denumind pășuni sau locuri cu stuf de baltă (DTRO VI 130), sunt explicate din *stuf*, articulat și cu sincopa consoanei *f* (sic!), or acestea își au originea în varianta populară *stuh* sau chiar *stu* (articulat *stuu*) înregistrată de ALR s.u. III h. 630 din punctul 520, cu căderea lui *h* final (dar și inițial sau medial, cf. *uotar*, *irean*, *par* < *pahar*, *vâr* < *vârh* „vârf” etc.), specifică unor graiuri oltenesti și bănățene.

SUHAIA, vale, s. Bistrița și Hinova c. Hinova – Mh. (DTRO VI 139), care intră în toponimele compuse *SUHAIA MARE* și *SUHAIA MICĂ* din hotarul Hinovei, provine de la apel. srb. *Suhaja* „Rinnsal, Bach (im Karst), dessen Wasser im Kalkgestein versichert”, „pârâiaș (în carst), a cărui apă este asigurată în roca de calcar” (Schütz, *Terminologie* 70).

SÚIA, deal s. Rătez c. Godinești – Gj. (DTRO VI 140), este explicat din verbul *sui* + suf. (top.) *-a*, cf. însă sl. *Sujica*, numele unui afluent al Vardarului, pe care Duridanov (*Vardar* 273) îl explică dintr-un apelativ sud-slav dispărut **suja*, *sujb* „Loch, Graben” (gaură, groapă), pe care îl compară cu hidronimul sloven *Suja* (înregistrat de Bezlaj II 234, rămas la acesta fără explicații), scr. dial. *su*, gen. *suja* „Furche, Rinne” (brazdă, cută), „jgheab, uluc”, „canal”, „dungă”, *su*, *su* „Erde aufscharren” (= a scurma, a scormoni pământul), bg. *suek*, *suica* „Zieselmaus, die im Gruben, Löcheren lebt” (= cățelul pământului care trăiește în vizuini).

SUȘNIȚA, locuință izolată – Mh., atestată la 1872 (DTROVI 145), este explicată din np. *Sușnița*, care e comparat cu *Sușnea* și cu polonezul *Susznik*, făcându-se trimitere la Iordan, DNFR. Toponimul nu este mai îndeaproape localizat și nici alte amănunte despre el nu se dau. După toate probabilitățile, el este un toponim slav, mai exact, un derivat cu sufixul lărgit *-în-ica* < de la *such* „uscat”, cf. numele a două pârâuri *Sušnica* (Bezlaj II 234). Cf. și srb. *sušna* < *suh* (< sl. com. *suchŭ*) + suf. *-ina* (Skok III 357 s.v. *suh*), de la care, cu suf. *-ica*, cu rol de substantivare, se putea ajunge la forma numelui din Mehedinți.

TÂMNA, poiană, vale, sat (DTRO VI 210), este explicat din *tâmnă* „loc ridicat” (informație din anchetă). Tâmnă este și localitatea de naștere a lui Gheorghe Bolocan, sub redacția căruia s-a realizat și DTRO. *Tâmnă* intră, de asemenea, în toponimele compuse *TÂMNA BOIEREASCĂ* loc. or. Novaci – Gj, *TÂMNA-CREMENEA*, moșie c. Tâmnă – Mh, *TÂMNA DE JOS*, parte de sat s.c. Tâmnă (DTRO VI 211).

Toponimul simplu mehedințean, dar și cel gorjean – *Tâmnă* – este de origine sud-slavă răsăriteană și provine din adj. *тъмънь*, f. *тъмъна*

„întunecat, -ă” (< *тъма* „întuneric” + suf. adj. *-înú, -îna*) prin substantivizare. Cf. și toponimele bulgărești: *Tămni dol*, gorist dol, înregistrat de Dimitrina Mihailova (*Mestnite imena v Mihajlovgradsko*, Sofia, 1984, p. 181), *Tămnata ulica*, dălbok dol, și *Tămnata usojna*, *Tevnata usojna*, înregistrate de Iordan Zaimov, *Mestnite imena v Panagjursko*, Sofia, 1977, p. 174.

În *Introducere* la DTRO I, p. 51, discutând toponimele care intră în alcătuirea modelului în *-na*, Gheorghe Bolocan arată că *Tâmna* (apă și sat în Mehediți) are probabil la bază apelativul *tâmna* „vale întunecoasă”, „pădure întunecoasă”. Toponimul – continuă Gh. Bolocan – provine din bulg. *tâmna dolina* sau *tâmna gora* într-o exprimare eliptică (vezi idem, *Modele derivative în toponimie*, LR, XXIV, 1975, nr. 3, p. 187-196, mai exact p. 195). Cu sensul de mai sus, *tâmnă* este introdus și în DLR, tomul XI, partea a 2-a, litera T, t – tocăliță, p. 318).

TÂRNICIOÁRA, numele unui deal în s. Cloșani, c. Padeș – Gj și al unei văi în s. Motru Sec, c. Padeș – Gj (DTRO VI 217), este explicat din v. sl. *trŭnŭ* „mărăcine” + suf. *-oara*, iar **TÂRNICIÓR**, numele unui munte din hotarul s.c. Costești – Vl., este explicat din v. sl. *trŭnŭ* „mărăcine” + suf. *-or*, în sfârșit, **TÂRNİȚA**, sat or. Baia de Aramă – Mh., numele unui pârau în hotarul orașului Baia de Aramă, este explicat din v. sl. *trŭnŭ* + suf. *-ița*.

De menționat este că unui apel. slav *trŭnŭ* nu i se poate adăuga un suf. rom. *-or* sau *-oara*, care să dea *Târnicioara* și *Târnicior*. Chiar dacă s-ar fi pornit de la apel. rom. *târn* (< sl. *trŭnŭ* „mărăcine”) nu se putea ajunge, prin adăugarea sufixelor *-or* sau *-oara*, decât la **târnor*, respectiv **târnoara*. Apoi **TÂRNİȚA**, cu accentul pe rădăcină, nu e format de la v. sl. *trŭnŭ* + suf. rom. *-ița*. **TÂRNİȚA** este un derivat slav format din *trŭnŭ* „mărăcine” + suf. *-ica*, cu rol de substantivizare. Cf. *Trnička reka*, pârau în bazinul Vardarului, care curge prin satul *Trnica*, explicat de Duridanov (*Vardar* 127) din toponimul *Trnica* < sl. **trŭnŭ* „Dorn” + *-ica*. Prin urmare, în cazul *Târniței* din hotarul or. Baia de Aramă mai întâi a fost numit pâraul și apoi satul. În ceea ce privește toponimele *Târnicioara* și *Târnicior*, într-adevăr acestea sunt formații românești derivate cu sufixul *-ior*, *-ioara* de la un toponim slav **TÂRNİȚA* (< *trŭnŭ* + suf. *-ica*).

TRESTÉNICU, numele unui sat în apropierea c. Breznița-Motru – Mh., același cu **TRESTÉNICELE** menționat la 1620 (DTRO VI 252), este explicat din np. *Trestenic*, cf. *trestie* „om înalt și slab” (MDA) sau din np. *Trestenic* < it. *tristino* „originar din Triest” (DNFR). Ca toponim, *Trestenic* se întâlnește și în alte zone (vezi Iordan, *Top. rom.* 103), care îl compară cu o serie de toponime slovene, croate și sârbești *Trstenik* derivate de la sl. *trŭstŭ* „trestie” (vezi și Arbănași, SCO, 8, 168).

TOPÓLNIȚA, numele celui mai important râu din Podișul carstic mehedintean, afluent al Dunării, al unui fost sat și al unui schit din c. Izvoru Bărzii (DTRO VI 250), este explicat dintr-un apelativ *topolniță* „apă vijelioasă”, după o informație din anchetă, or toponimul (hidronimul) nostru este de origine slavă, un derivat de la *topolĭ* „plop” + suf. adj. *-ĭn-* + suf. *-ica*, cu rol de substantivizare (vezi și Arbănași, SCO, 8, 166; Petrovici, SDT 262).

TISMĂNA, numele cunoscutei localități gorjene, al mănăstirii și al apei care străbate așezarea, apoi, al satului omonim din comuna Devesel – Mehedinți și din compusele *TISMAN DE JOS*, *TISMANA-ROMÂNI* și *TISMANA-UNGURENI* (DTRO 236-243), este explicat din *tisă* + *-man(a)*, făcându-se trimiterea la N. A. Constantinescu, DOR 393 (greșeală de tipar – în loc de 389). Trimiterea trebuie făcută la np. *Tisman(a)*, nu la apelativul din care ar proveni. Datorită faptului că în documentele redactate în slavonă, toponimul este notat: *Tisměna*, rostit prin urmare *Tismeana*, Rosetti, ILR 464, consideră că oiconimul și deci și hidronimul oltenesc este de origine slavă, derivat din v. sl. *tisŭ* „(planta) tisă” cu ajutorul suf. *-jan-*. Rosetti trimite (după Franz Miklosich, *Die Bildung der slavischen Personen - und Ortsnamen*, Heidelberg 1927, 329) la comparația cu ucr. *tyśmjaniča*. Aceeași explicație, după Rosetti, o dă *Tismanei* și Radu Sp. Popescu în *Graiul gorjenilor de lângă munte*, Craiova, Editura Scrisul Românesc, 1980, p. 153-154.

Petrovici, SDT 262 încadrează, la rândul său, *Tismana* între toponimele oltenești de origine slavă care prezintă „trăsături sud-slave răsăritene”, fără să indice exact forma slavă de la care acesta derivă. Trăsătura sud-slavă orientală ar constitui-o tratamentul *ea* al sl. *ě*, care după labială tare > *a*: cf. *Malovăț* (< **Mělovĭci*). Presupunem că Petrovici ar fi reconstituit un sl. **Tisŭměna*.

ÚNCĂ, loc. s. Corlate c. Izvoare – Dj. (DTRO VII 45), este explicat ca provenind din apelativul *luncă*, lucru greu de acceptat, din motive fonetice. Pentru etimologie, cf. subst. regional (Banat) *huncă* „movilă, ridicătură” < scr. *humak* gen. *humka*, cu același sens ca în română. Srb. *humak* este un derivat cu suf. *-ĭk* de la *hŭm*, gen. *huma* < sl. com. **hŭlmъ* de unde și bg. *hălm* și rom. *hălm* (Skok I 694 s.v. *hŭm*). Cf. și numeroasele toponime bănățene *Hunca* (DTB V 21-22) și *Humka* (Tomici, *Onomastica* 391).

URDA, numele unei văi din c. Pleșoi, c. Predești – Dj, al unui sat aparținând de comuna Crușeț – Gj., al unui munte de la Baia de Fier or. Novaci – Gj, al unui pârâu, al unui deal și al unei părți de sat Urdari – Gj, ca și *URDELE*, numele unui munte din Vâlcea și al altuia din Novaci – Gj, nu pot fi explicate ca provenind din *urdă* al cărui sens principal est de „derivat al laptelui (de oaie) care se obține prin fierberea zerului gras rămas

de la prepararea cașului sau de la alegerea untului” (cum face DTRO VII 53), ci din cel al termenului botanic din compusele: *urda-vacii* „plantă erbacee perenă din familia conciferelor, cu florile albe, mici, dispuse în corimb (*Cardaria draba*), *urda-țârcii* = flămânzică (*Europhila verna*), *urda-oilor* = bulbuci (*Trollius europaeus*) (DLR, t. XII, partea a 2-a, litera u).

URDIȚA, vale s.c. Urdari – Gj. (DTRO VII 53), nu provine din *urdă* + *-iță*, ci este un diminutiv toponimic din *URDA*⁴, pârau s.c. Urdari.

URMU LUI MAZILU, parte de deal s.c. Brabova – Dj., *URMULÉȚU*, vârf de deal s. Șușița c. Grozești – Mh., *URMULÓSU*, pârau s. Cernădia c. Baia de Fier – Gj., *URMUROÁSA*, deal în hotarul satelor Alexeni și Măzăroi – Gj (DTRO VII 57), sunt explicate din *urmă* + determ. antrop., respectiv din *urmă* + suf. dim. *-eț*, *urmă* + *-os*, *urmă* + *-oasa*.

După părerea noastră, la baza numelor de mai sus a stat apel. *urm*¹, s. m. (Bot.) Mojdrean (*Fraxinus ornus*), mojdreanul fiind o varietate a frasinului destul de rară și căreia i se mai zice și *urn*. Apelativul a fost înregistrat în revista „Șezătoarea”, fiind cunoscut și la Maidan în Banat, de unde a fost comunicat de Liuba și provine din lat. *ornus* (DLR s.v.). Desigur că în toponimele *URMULÉȚU* și *URMULÓSU* s-a pornit de la formele articulate cu articolul enclitic *-(u)l*, iar în *URMUROÁSA* avem a face cu o asimilare *-r-l- > -r-r-*: *Urmuloasa > Urmuroasa*.

URSĂȚÚI, sat în jud. Gorj, atestat pe o hartă la 1853 (DTRO VII 59), este explicat din *Ursa* + *-ui* cu sensul „vale”, făcându-se trimitere la Iordan, *Top. rom.*, p. 94. Iordan, *lucr. cit.*, arată, după G. Weigand, că *-ui*, pe care îl întâlnim la finala atâtor nume românești de ape, ar avea aceeași însemnare ca turc. (cuman, peceneag) *-uj* „vale, râu”. Toponimul gorjean este însă un oiconim, nu un hidronim, apoi, de la *Ursa* + *-ui* nu putea rezulta *Ursățui*. *Ursățui* trebuie să fie un derivat diminutival de la *Ursați*, sat m. Tg. Jiu (< n. grup *ursați* < np. *Ursatu*) + suf. *-ui*, pe care îl găsim în *făgui* (< *fag*), *brădui* (< *brad*) sau în antroponime: *Rădui* (< *Radu*), *Stănui* (< *Stan*), *Nuțui*, *Țugui*, *Cuțui* și în suf. compuse: *-uică*, *-uinea*: *Răduică*, *Tănăsuică*, *Răduinea* etc. (DOR LXVI).

URZIȘTE, parte de sat s.c. Hinova – Mh. (DTRO VII 68), este explicat din *urziște* „loc cu urzici” (informație din anchetă). Evident, ne aflăm în fața unei etimologii populare însușită și de autorii DTRO VII. Dacă autorii vol. VII din DTRO ar fi consultat vol. V 56 din aceeași operă, ar fi văzut că toponimul de mai sus a fost notat și de MDGR unde se făcea specificarea că el este numele unei mahalale din Hinova. Autorii DTRO V indică pentru toponimul notat de MDGR drept etimon apel. *orziște* însemnând „loc, câmp care este sau a fost semănat cu orz; orzărie” (< *orz* + *-iște*). Același etimon îl are și toponimul din DTRO VII, numai că aici avem a face cu închiderea lui *o* neaccentuat la *u*.

URZOÁICA, loc. s. Voineștii din deal c. Bălănești – Gj. (DTRO VII 69) este explicat din np. *Urzoiacă*. Mai probabilă ni se pare etimologia *orzoaică* (cu *o* neaccentuat > *u*, cf. supra *orziște* > *urziște*) „specie de orz cu spicul format numai din două rânduri de boabe, mai bogate în amidon decât boabele orzului” (*Hordeum distichum*) (DLR).

ÚZNIȚA, pârâu – Mh., atestat în 1853 pe o hartă rusească și la 1872 în *Dicționarul topografic și statistic al României* al lui Dimitrie Frunzescu, este același cu *Húșnița* (*Hújnița*, *Újnița*, *Úsnița*), afluent pe dreapta al Motrului (vezi DTRO III 222-223), rămas fără etimologie și în DTRO VII 70.

Hidronimul nostru trebuie să fie de origine slavă, probabil un derivat de la *OYCTA*, pl. „gură” (vezi Hans Holm Bielefeldt, *Altslawische Grammatik. Einführung in die slavischen Sprachen*, Halle (Saale), Max Niemeyer Verlag, 1961, p. 294), cu suf. lărgit *-în-ica* > **Ustīnica* > **Ustnica* > *Usnica*. Pentru grupul consonantic *stn* > *sn*, vezi rom. *pustnic* > *pusnic*, *vârstnic* > *vârșnic*, *crâstnic* > *crâșnic* etc. De la *Usnița* (prin sonorizarea lui *s* înaintea lui *n*, cf. *lesne* > *lezne*, *plesni* > *plezni*) s-a ajuns la *Úznița*.

Formele cu *H-* inițial se explică prin tendința specifică unor graiuri oltenesti de rostire aspirată a unor vocale inițiale: cf. *hăla*, *haia*, *haripă*, *hirean*, *huliu* „uliu” etc.

HUSNICIÓARA, sat și comună – Mh., deal și pârâu, afluent al Husniței (DTRO III 222), se explică, desigur, din *Husnița* + suf. diminutival *-ioara*.

În ceea ce privește sensul v. sl. *OYSTA* „gură”, „vărsare a unui pârâu”, „confluență”, cf. v. sl. **ustbe* „Mündung”, „Engpas” („gura unui râu”, „confluență”, „defileu, trecătoare îngustă, cheie”) (Šmilauer, *Priručka* 187), scr. *ušće* „Flußmündung”, v. bg. *ustije* „ostium”, slov. *üstije*, ceh. *usti* (Schütz, *Terminologie* 72), pol. *ujście* „idem”. Evoluție semantică asemănătoare „gură” → „confluență” se găsește și în alte limbi, cf. germ. *Mund*, *Mündung*; fr. *la bouche* „Mund”, *l'embouchure* „Mündung”; lat. *os*, *oris* „Mund”, *otium* „Mündung”; engl. *mouth* înseamnă atât „Mund”, cât și „Mündung” (vezi Peter Nitsche, *Die geographische Terminologie des Polnischen*, Böhlau Verlag, Köln Graz, 1962, p. 183).

De altfel, entopicele slave *usta*, *ustie* sunt prezente și în documentele slavo-române, iar în atestările toponimelor în DTRO ele au fost traduse prin *gură* (vezi Gheorghe Blocan, *Introducere* la DTRO, p. 22).

UTÚREA, pădure tânără s. Jiblea Veche or. Cărbunești – VI (DTRO VII 70), este explicat din np. *Uturea* (cf. np. *Utureanu* – DNFR), iar *UTURÍNU*, baltă s. c. Desa – Dj., din np. *Uturinu*.

Toponimele de mai sus trebuie puse în legătură cu rom. *uture* s. m. 1. (Învechit) Nume dat unei păsări de noapte; cucuvea (*Athene noctua*); țiuic (*Glaucidium passerinum*); bufniță (*Bubo bubo*); 2. (Prin Oltenia) Viezure (*Meles Meles*). 3. Fig. (Prin vestul Munt. și Olt.) Om gras, care se mișcă încet. Om bogat, influent; om hrăpăreț, hain (DLR t. XII, partea a 2-a, litera U), considerat cu etimologie necunoscută, dar cu trimitere la alb. *hut, ut*.

Apelativul și toponimele de mai sus au suscitată o întreagă dispută, începând cu Hasdeu, continuând cu Densusianu și Th. Capidan și terminând cu Gh. Manciu.

În *Cuvente den bătrâni* (p. 309) (în ediția îngrijită de G. Mihăilă, EDP, 1983, p. 295), Hasdeu arată că „*uture* nu se află în dicționarele noastre și a pierit, poate, chiar din limbă”, dar a lăsat și el „o urmă topografică în numele lacului *Uturina* din districtul Dolj, cu sufixul *-in*, favorit la olteni în numirile locale și personale, ca: *Dobrot-in, Camed-in, Flor-in, Tudor-in, Robot-ina, Marot-in, Rod-ina, Cioclov-ina, Stup-ina, Vert-ina* etc.”. El este convins că *uture* este de origine „eminamente tragică” și că el nu se găsește nicăieri în afară de „teritoriul de la Carpați până în Epir”. Savantul român îl pune pe *uture* (chat-huant, chouette, noctua) în legătură cu srb. *utina* „chouette” și cu bulg. *utva* „chouette”, care însă nu pot deriva una din alta. Cuvintele de mai sus, proprii românilor, bulgarilor și sârbilor sunt înrudite cu unul albanez: *ut* „guffo, ucello notturno dirapina” care reprezintă și „forma cea mai simplă” (adică nederivată – n.n. V. F.). Ba mai mult, îl putem descoperi și în vechile nume tracice: *Utidava* în Dacia și orașul *Utus* (Tabula Peutingeriana) sau *O⁻tws* (la Procopius) lângă râul cu același nume în Moesia.

Continuând, Hasdeu arată că la albanezi *ut* se mai păstrează numai într-un singur dialect, de aceea el nu este cunoscut de Hahn și nu este menționat nici de Stier în excelentul său studiu despre nomenclatura zoologică albaneză. (Cuvântul albanez a fost notat de Rossi.) Situația precară a cuvântului în toate limbile balcanice (srb. *utina* și bulg. *utva* sunt foarte rare, de abia mai păstrându-se aici colo ca arhaisme poetice) poate constitui un specimen pentru felul cum, treptat, dispar elementele lingvistice autohtone din graiurile balcanice. După Hasdeu, rom. *uture* presupune o formă albaneză *utulă*, întocmai ca rom. *viezure* = alb. *viedzulă* sau ca rom. *sâmbure* = alb. *sumbulă* „boabă” și se întreabă: „O asemenea formă nu se găsește oare în vreun dialect albanez?”

Densusianu ILR II 342 consideră că *uture* „bufniță” (înregistrat în *Pravila Sfinților Apostoli*, publicată de I. Bianu în *Texte de limbă din secolul al XVI-lea*, II, București, 1925, p. 4-5 în contextul: *cine mănâncă carne... de corni sau de uture*) este un derivat din alb. *ut*. După o informație a fostului lector. univ. Gheorghe Manciu (care l-a avut profesor

pe Densusianu la Universitatea din București), *uture* era trecut de lingvistul bucureștean în categoria „cuvintelor sihastre”, titlu pe care îl avea și un curs ținut de Densusianu în anul universitar 1934-1935: *Cuvinte sihastre* (vezi Bibliografia operei lui Densusianu în Marin Bucur, *Ovid Densusianu*, București, Editura Tineretului, 1967, p. 316).

Th. Capidan (*Raporturile alban-române*, DR, II, p. 534) menționează adj. arom. *hut*, -ă cu sensurile „nebun, prost, idiot, neghiob” și derivatele *huțami* s.f. „prostie, neghiobie, nebunie”, *huțilă* s.f. „idem”, *huțăscu* vb. IV „înnebunesc, mă prostesc”, pe care îl pune în legătură cu dr. *uture* (și cu toponimele *Huture*, *Utura*) cu înțelesul propriu de „chat-huant, chouette”. Cuvântul arom. provine din alb. *hut* „Eule” (G. Meyer EWA 460), „dumm, verwirrt” (Weigand, Alb. Wb.).

În arom. a fost înregistrat și s. f. *hută* „șoim, vultur” în *Codicele Dimonie*, pe care Capidan îl derivă din alb. *hute* (la Hahn) cu sensul germ. „Weihe, Taubenstösser” „gaie, uligaie, erete”, „șoim, uliu” (G. Meyer EWA 460).

Gh. Manciu, *Le mot huture* (comunicare în ședința din 23 mai 1967 a SRLR, publicat în „Bulletin de la Société Roumaine de Linguistique Roumaine” (SRLR), IV, Bucharest, 1967, p. 53), după ce arată că *huture* este semnalat în Oltenia în expr. *huturele dracului*, însemnând „avid, rapace”, fiind înrudit cu vb. *hutupi* „a mânca cu lăcomie” și cu subst. *hutupeală* „lăcomie” (răspândit prin Transilvania de nord și Bihor sau în texte folclorice din Maramureș; este cunoscut prin Banat în expr. *să te ia huturea* „să te ia dracul”), precizează că se păstrează astăzi în toponimele *Hutura* și *Hutureanca*).

Prin urmare, top. oltenesc *UTURE* provine din apel. *uture*.

VINOGRĂD, deal, s.c. Ilovăț – Mh. (DTRO VII 273), este explicat în felul următor: cf. rus. *vinograd* „învălmășeală mare” sau np. *Vinograd*, cf. *Vinogravski* (DNFR). Bineînțeles că toponimul nostru nu are nimic a face cu rus. *vinograd*, care, pe lângă sensul figurat de „învălmășeală mare”, îl are și pe cel de „vinegretă”, „sos rece preparat din oțet, ulei, sare, piper, (pătrunjel uscat)”, dar și de „trăsurică cu două roți, acoperită, care era trasă de un om” (< rus. *vinograd* – MDA), ci este un nume de loc sârbesc provenit din apel. sârbesc *vinograd* „vie” (vezi și Tomici, *Onomastica* 483-484).

VÓDNICU, cătun c. Coțofenii de Jos – Dj (DTRO VII 285-286), este pus în legătură cu *voditi* „a îndruma”, fără să se menționeze că *voditi* este un cuvânt slav. Toponimul doljean este de origine slavă, un derivat cu suf. *-in-ikū* de la *voda* „apă”, pe care îl întâlnim și în Rusia (*Vodnik*), în Cehia (*Vodník*), în Polonia (*Wodnik*), în Lusacia (*Wodnik*), la carașoveni, în România (oiconim *Vodnic*), în Bulgaria (cu articol *Vodnika*) (vezi Udolph, *Studien* 303). Toponimul nostru este probabil de origine sârbească

și pare a proveni de la srb. dial. *vodnik* „teren apos” < *voda* „apă” + suf. *-nik* (Tomici, *Onomastica* 485), cf. și toponimul carașovean *Vodnic*, care sub administrația maghiară se chema *Vizes* (< magh. *viz* „apă” + suf. adj. *-(e)s*); cf. și apel. *wodnik*, *wodník* „Wasserbehälter, Wassergraben” (Udolph, *Studien* 303).

VÓDNIA, sat – Dj., atestat la 1777 (DTRO VII 285). Pentru etimologie se spune: cf. *VODA*, iar la *VODA* (DTRO VII 285) citim: „Loc. – Dj., atestat la 1864”. În ceea ce privește etimologia, se specifică: np. bg. *Voda* (Zaimov 54).

Toponimul nostru este înrudit cu altele de origine slavă derivate de la sl. *voda* „apă” cu suf. adj. *-înú*, fem. *-îna*: cf. *Wodna* (de mai multe ori în Polonia și în Lusacia), *Vodna* în toponimia sud-slavă, *Vodňa* (în fosta Cehoslovacie) (Udolph, *Studien* 303-304).

ABREVIERI

adj. = adjectiv	np. = nume de persoană
alb. = albanez	n. fam. = nume de familie
apel. = apelativ	n. grup. = nume de grup
arom. = aromân(ă)	<i>op. cit.</i> = opera citată
art. = articol	or. = oraș
Ac. = acuzativ	Ot. = Olt
bg. = bulgar, bulgăresc	p. = pagină
c. = comună	pl. = plural
ceh. = cehă	pol. = polonez
com. = comună	reg. = regional
cf. = confer	rom. = românesc
col. = colectiv	rus. = rusă
dim. [in.] = diminutiv	s. = sat
Dj. = Dolj	sb. sau srb. = sârbă, sârbesc
f. = feminin	sl. = slavă
fem. = feminin	sl. com. = slav comun
germ. = germană	slov. = sloven(ă)
gr. = greacă	slovac. = slovacă
Gj. = Gorj	suf. = sufix
indoeur. = indoeuropeană	subst. = substantiv
jud. = județ	s.v. = sub voce
lat. = latină	ș.u. = și următoarele
m. = municipiu	t. = tom
maced. = macedoneană	tc. = turcă
magh. = maghiară	top. = toponim(ic)
masc. = masculin	TUT = Tipografia Universității din
Mh. = Mehedinți	Timișoara
n. = neutru	ucr. = ucrainean(ă)
nb. = nume bărbătesc	ung. = unguresc

v. = vezi
v. sl. = vechi slav

VI. = județul Vâlcea

SIGLE ȘI ABREVIERI BIBLIOGRAFICE

- ALR s.n. = *Atlasul lingvistic român*, serie nouă.
 AUT = „Analele Universității din Timișoara”. Seria științe filologice, I, 1963 ș.u.
 Bezlaj I-II = France Bezlaj, *Slovenska vodna imena*, I, Ljubliana, 1956; II, 1961.
 Densusianu, ILR = Ovid Densusianu, *Istoria limbii române*, I-II, București, Editura Științifică, 1961 (ediție îngrijită de J. Byck).
 DELR = Gheorghe Bolocan, Elena Șodolescu-Silvestru, *Dicționarul entopic al limbii române* (I), SCO I, 1995, p. 67-101; [II], SCO, 1996, p. 179-239.
 DLR = Academia Română, *Dicționarul limbii române*, serie nouă, București, EA, 1965 ș.u.
 DR = „Dacoromania”, Cluj, I, 1920-1921 ș.u.
 DTB = Vasile Frățilă, Viorica Goicu, Rodica Suflețel, *Dicționarul toponimic al Banatului*, I-VII, A-O, Timișoara, 1984-1994.
 Duridanov, *Vardar* = Ivan Duridanov, *Die Hydronymie des Vardarsystems als Geschichtsquelle*, Köln-Wien, Böhlau Verlag, 1975.
 DOR = N. A. Constantinescu, *Dicționar onomastic românesc*, București, EA, 1963.
 EA = Editura Academiei.
 Frățilă, STD = Vasile Frățilă, *Studii de toponimie și dialectologie*, Timișoara, Editura Excelsior Art, 2002.
 Gămulescu, *Elemente* = Dorin Gămulescu, *Elemente de origine sârbocroată ale vocabularului dacoromân*, București – Pančevo, EA, 1974.
 Iordan, DNFR = Iorgu Iordan, *Dicționar al numelor de familie românești*, București, EȘE, 1983.
 Iordan, *Top. rom.* = Iorgu Iordan, *Toponimia românească*, București, EA, 1963.
 Loșonți, Dumitru, Vlad, Sabin, *Tezaurul toponimic al României. Transilvania (TTRT). Valea Hășdății*, București, EA, 2006.
 MDA = *Micul dicționar academic*, I-IV, București, Editura Univers Enciclopedic, 2001-2003.
 MDGR = *Marele dicționar geografic al României*, I-IV, București, 1898-1902.
 Meyer, EWA = Gustav Meyer, *Etymologisches Wörterbuch der albanesischen Sprache*, Strassburg, 1891.
 Pascu, *Sufixe* = George Pascu, *Sufixe românești*, București, 1916.
 Pușcariu, *Limba română. II* = Sextil Pușcariu, *Limba română. II. Rostirea*, București, EA, 1994 (ediție îngrijită de Magdalena Vulpe, Studiu introductiv de Andrei Avram).
 Petrovici, SDT = Emil Petrovici, *Studii de dialectologie și toponimie*, București, EA, 1970 (volum îngrijit de I. Pătruț, Bela Kelemen, I. Mării).
 RS = „Romanoslavica”, București, I, 1958 ș.u.
 Schütz, *Terminologie* = Joseph Schütz, *Die geographische Terminologie des Serbokroatischen*, Berlin, Akademie Verlag, 1957.

- SCL = „Studii și cercetări lingvistice”, București, I, 1959 ș.u.
 SCO = „Studii și cercetări de onomastică”, I, Craiova, 1995 ș.u.
 Skok = Petar Skok, *Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika*, t. I-III, Zagreb, 1971-1973.
 Šmilauer, *Příručka* = Vladimir Šmilauer, *Příručka slovanske toponomastiky. Handbuch der slawischen Toponomastik*, Praga, 1970.
 Šmilauer, *Vodopis* = Vladimir Šmilauer, *Vodopis starého Slovenska*, Práce učené společnosti Šafaříkovy v Bratislavě 9, Praha – Bratislava, 1932.
 Rosetti, ILR = Alexandru Rosetti, *Istoria limbii române. I. De la origini până în secolul al XVII-lea*, ediția a doua revăzută și adăugită, București, EȘE, 1978.
 Tomici, *Onomastica* = Mile Tomici, *Onomastica sârbilor și a croaților din România*, București, EA, 2006.
 Udolph, *Studien* = Jürgen Udolph, *Studien zu slavischen Gewässernamen und Gewässerbezeichnungen*, Heidelberg, Carl Winter Universitätsverlag, 1979.
 Weigand, *Alb. Wb.* = Gustav Weigand, *Albanesisch-deutsches und deutsch-albanesisches Wörterbuch*, Leipzig, J. A. Barth, 1914.

NOTES DE TOPONYMIE EN MARGE DU *DICȚIONARUL TOPONIMIC AL ROMÂNIEI. OLTENIA (DTRO) (DICTIONNAIRE TOPONYMIQUE DE LA ROUMANIE. L'OLTENIE)*, VOL. VI (S-Ț), VOL. VII (U-Z)
 (Résumé)

La parution du VI-ème et VII-ème volumes du *Dictionnaire toponymique de la Roumanie. Oltenie (Dicționarul toponimic al României. Oltenia (DTRO))*, ouvrage fondamentale de l'onomastique roumaine contemporaine, réalisé sous la coordination du feu agrégé dr. Gheorghe Bolocan par des larges collectifs des chercheurs de L' Institut de Linguistique de Bucarest et par des professeurs de la Faculté des Lettres, Le Laboratoire de Recherches Onomastiques de Craiova, paru aux Éditions Universitaria de Craiova, 2006 et 2007, a donné à l' auteur la possibilité de proposer des étymologies différentes par rapport à celles indiquées par les auteurs du DTRO VI (S-Ț) et DTRO VII (U-Z).